

РЕШЕНИЕ

№ 37687

гр. София, 30.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав, в
публично заседание на 28.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **2442** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 3 и ал. 4 от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) във връзка с чл. 206в от Закона за митниците (ЗМ).
Образувано е по жалба на „МИЛКИ ГРУП БИО“ ЕАД, ЕИК[ЕИК] с адрес: [населено място], п. к. 1113, район И., [улица], ет. 5, ап. 12, представлявано от П. Д. П., чрез адв. С. Ж., срещу Решение №Р-45/32-34077/02.02.2026 г. на директора на Агенция "Митници" и потвърденото с него постановление за налагане на обезпечителни мерки № 100/06.01.2026 г. на директора на ТД Митница В. при Агенция "Митници", изменено с постановление № 100А/16.01.2026 г. на директора на ТД Митница В..

С жалбата се иска отмяна на решението и на постановлението, като незаконосъобразни. Поддържа се, че липсва материалноправната предпоставка по чл. 206а, ал. 2 ЗМ, тъй като административният орган не е установил и не е мотивирал наличието на обезпечителна нужда, а е основал извода си единствено на предположение за евентуално затруднено събиране на публичното вземане. Твърди се, че не е извършена преценка на имущественото състояние на дружеството, което разполага със значителни активи, реализира висок оборот и няма неизплатени публични задължения, поради което липсват данни, обосноваващи опасност от осуетяване или

затрудняване на събирането на вземането. Навеждат се и доводи, че към момента на налагане на обезпечителните мерки не е било налице установено по размер публично вземане, тъй като наказателното постановление не е било издадено, респективно не е било налице изпълнително основание за обезпечаване. Освен това се поддържа, че твърдяното митническо нарушение представлява маловажен случай по смисъла на § 1, т. 4 от ДР на ЗАНН, доколкото липсват вредни последици за бюджета, тъй като дължимите публични вземания са били заплатени или обезпечени. В подкрепа на изложените възражения се сочи практика на АССГ и ВАС. Искане се отмяна на оспореното решение и на потвърдените с него постановления за налагане на обезпечителни мерки, както и присъждане на направените по делото разноски.

Жалбоподателят редовно призован, не се явява. От адв. Ж. е постъпила молба на 20.05.2026 г., с която процесуалния представител прилага писмени доказателства и поддържа жалбата на изложените основания. Претендира присъждане на разноски по представен списък по чл. 80 от ГПК /л. 149/.

Ответникът–директорът на Агенция "Митници", чрез упълномощения си процесуален представител прави искане за отхвърляне на жалбата като неоснователна. Представя писмени бележки. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София – град, след като взе предвид наведените от страните доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

С ПНОМ № 100/06.01.2026 г. на директора на ТД Митница В., на основание чл. 206а, ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 206б, ал. 1 от ЗМ, е наложен заповед върху вземане на „МИЛКИ ГРУП БИО“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], в общ размер на 5 847 лева, представляващо сума за присъдени разноски по изпълнителен лист от 03.12.2025 г. по адм. дело № 1320/2024 г. на Административен съд София – град. Обезпечителната мярка е наложена за частично обезпечаване на останалата необезпечена сума в размер на 14 591,80 лева от задължение в общ размер на 73 143,74 лева, представляващо имуществена санкция, наложена с НП № BG2025/2000-119/НП от 17.09.2025 г. на директора на ТД Митница В., издадено въз основа на АУАН № BG14072025/2000/М-116 от 14.07.2025 г.

В мотивите на постановлението е посочено, че срещу дружеството е образувано административнонаказателно производство за нарушение по чл. 234, ал. 1, т. 1 от ЗМ, изразяващо се в частично избягване заплащането на мита и други публични държавни вземания в общ размер

на 36 571,87 лева, а именно 30 476,56 лева вносно мито и 6 095,31 лева ДДС. Посочено е още, че с НП № BG2025/2000-119/НП от 17.09.2025 г. на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 73 143,74 лева, като след вече наложено обезпечение върху депозит в размер на 58 551,94 лева, за обезпечаване е останала сумата от 14 591,80 лева. Административният орган е приел, че събирането на публичното вземане би било невъзможно или затруднено поради неговия размер, поради което е налице обезпечителна нужда.

С Постановление № 100А/16.01.2026 г. на директора на ТД Митница В. е изменено ПНОМ № 100/06.01.2026 г., като е извършена поправка на очевидна фактическа грешка, изразяваща се в неправилно посочване на задълженията в лева вместо в евро, съобразно разпоредбите на Закона за въвеждане на еврото в Република България. Срещу ПНОМ № 100/06.01.2026 г. и Постановление № 100А/16.01.2026 г. са подадени жалби от „МИЛКИ ГРУП БИО“ ЕАД, заведени съответно с вх. № 32-14769/16.01.2026 г. и вх. № 32-23086/23.01.2026 г. по описа на ТД Митница В..

В производство по обжалване по административен ред е постановено Решение № Р-45/32-34077/02.02.2026 г. на директора на Агенция „Митници“, с което жалбите са отхвърлени, а ПНОМ № 100/06.01.2026 г., изменено с Постановление № 100А/16.01.2026 г. на директора на ТД Митница В., е потвърдено. Изложени са мотиви, че са налице предпоставките по чл. 206а и сл. ЗМ за налагане на обезпечителна мярка, тъй като публичното вземане не е обезпечено в пълен размер, наложеният запор е върху вземане на длъжника и съответства на размера на останалата необезпечена част от вземането. Прието е още, че обезпечителната нужда се обосновава от значителния размер на публичното вземане и от вероятността без налагането на мярката събирането му да бъде невъзможно или затруднено, както и че не е необходимо в рамките на обезпечителното производство да се изследва цялостното имуществено състояние на задълженото лице.

Решаващият административен орган е счел за неоснователни възраженията на дружеството относно липсата на правно основание за налагане на запор върху вземане за присъдени разноси, както и възраженията във връзка с превалутирането на задължението. Не са споделени и доводите за маловажност на нарушението, като е прието, че преценката за законосъобразност на наказателното постановление е извън предмета на производството по обжалване на обезпечителните мерки.

Към административната преписка са приложени АУАН № BG14072025/2000/М-116 от 14.07.2025

г., НП № BG2025/2000-119/НП от 17.09.2025 г., ПНОМ № 100/06.01.2026 г., Постановление № 100А/16.01.2026 г., както и относимите към издаването им писмени доказателства.

Административен Съд С. – град, след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

Жалбата е подадена в предвидения в чл. 197, ал. 2 от ДОПК 7 – дневен преклузивен срок, изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, във връзка с § 2 от ДР на ДОПК, съдът извършва цялостна проверка за законосъобразност на оспорения административен акт, като преценява неговата компетентност, спазването на установената форма, съответствието му с административнопроизводствените правила, материалния закон и целта на закона.

В случая оспореното решение е издадено от компетентен орган в пределите на предоставените му със закона правомощия. Потвърденото с него постановление за налагане на обезпечителни мерки също е постановено от материално и териториално компетентен орган по чл. 206б, ал. 1 от Закона за митниците. Актовете са издадени в писмена форма и съдържат необходимите реквизити, поради което не са налице основания за тяхната отмяна поради липса на компетентност или нарушение на изискванията за форма.

Настоящият съдебен състав намира обаче, че решението и потвърденото с него постановление противоречат на материалния закон и не съответстват на целта на закона.

Съгласно чл. 206а, ал. 1 ЗМ митническите органи могат да налагат обезпечителни мерки, когато плащането на митата и другите публични държавни вземания не е обезпечено по реда на глава двадесет и четвърта от закона. По силата на ал. 2 на същата разпоредба обезпечителните мерки се налагат само когато без тях ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното вземане. Следователно наличието на обезпечителна нужда представлява материалноправна предпоставка за законосъобразното упражняване на предоставеното на административния орган правомощие.

В случая съдът намира, че тази предпоставка не е доказана.

От мотивите на постановлението и на потвърждаващото го решение се установява, че административният орган е приел наличието на обезпечителна нужда единствено въз основа на размера на бъдещото публично вземане. Като аргумент е посочено, че размерът на имуществената

санкция обосновава извод, че без обезпечителните мерки събирането ѝ би било невъзможно или затруднено. Решаващият орган изрично е приел, че не е необходимо да се изследва имущественото състояние на задълженото лице, за да бъде направено такова предположение.

Този извод не се споделя от настоящия съдебен състав. Възможността за налагане на обезпечителни мерки по чл. 206а ЗМ е предоставена на административния орган при условията на оперативна самостоятелност. Това не освобождава органа от задължението да изложи конкретни фактически основания, въз основа на които е приел, че именно в разглеждания случай е налице опасност събирането на бъдещото публично вземане да бъде невъзможно или затруднено. Липсата на такива мотиви не може да бъде заместена от съда в настоящото производство.

Обезпечителната нужда не може да бъде презумирана единствено въз основа на размера на бъдещото публично вземане. Законът изисква конкретна преценка дали в съответния случай без налагането на обезпечението събирането на публичното вземане би било невъзможно или съществено затруднено. Подобна преценка предполага анализ на имущественото състояние на адресата на обезпечителната мярка, неговите активи, платежоспособност, наличието или липсата на други публични задължения, поведението му като длъжник и всички относими към конкретния случай обстоятелства.

Такъв анализ в случая не е извършен.

От постановлението и потвърждаващото го решение не се установява административният орган да е извършил анализ на имущественото състояние на дружеството и на останалите относими към обезпечителната нужда обстоятелства. Не са изложени мотиви относно неговите активи и финансово състояние, липсва съпоставка между размера на бъдещото публично вземане и имуществените възможности на дружеството, както и обсъждане на обстоятелството дали същото е изряден платец на публичните си задължения. Вместо това административният орган е възприел, че значителният размер на санкцията сам по себе си обосновава обезпечителната нужда.

Подобен подход противоречи на разпоредбата на чл. 206а, ал. 2 ЗМ. Ако размерът на бъдещото публично вземане беше достатъчен сам по себе си да обоснове необходимостта от обезпечаване, законодателят не би поставил като самостоятелно условие установяването на опасност събирането на вземането да бъде невъзможно или затруднено. Приемането на обратното би означавало обезпечителната нужда да се предполага във всички случаи на публични вземания над

определен размер, каквато законова презумпция не съществува.

Неоснователно е и становището на административния орган, че имущественото състояние на длъжника е ирелевантно в производството по налагане на обезпечителни мерки. Именно въз основа на имущественото състояние на длъжника може да бъде извършена преценка дали съществува реална опасност бъдещото публично вземане да остане несъбрано или събирането му да бъде затруднено. В случая подобна преценка липсва.

Освен това жалбоподателят още в административното производство е навел конкретни възражения, че развива значителна търговска дейност, разполага със значителни активи, няма непогасени публични задължения и вече е предоставил обезпечение за по-голямата част от санкцията. Тези възражения не са обсъдени нито в постановлението, нито в решението на директора на Агенция „Митници“, което представлява нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК.

В този смисъл съдът споделя разбирането, че обезпечителната нужда представлява конкретен фактически въпрос, който следва да бъде установен във всеки отделен случай въз основа на индивидуалните характеристики на длъжника, а не да бъде извеждан единствено от размера на бъдещото публично вземане.

Липсата на анализ относно имущественото състояние на длъжника пречатства и проверката за спазване на принципа на съразмерност по чл. 6 АПК, тъй като съдът не е в състояние да прецени дали наложената обезпечителна мярка е необходима и пропорционална на преследваната цел.

Съдът не споделя доводите на жалбоподателя относно липсата на установено публично вземане, доколкото разпоредбите на чл. 229, ал. 7 във връзка с чл. 206а и сл. ЗМ допускат налагането на обезпечителни мерки и в рамките на административнонаказателното производство. Същевременно това не освобождава административния орган от задължението да установи наличието на обезпечителна нужда във всеки конкретен случай.

Не следва да бъдат обсъждани по същество и доводите относно приложението на чл. 28 ЗАНН и маловажността на нарушението, тъй като те касаят законосъобразността на издаденото наказателно постановление, която не е предмет на настоящото производство.

При така изложените съображения съдът приема, че административният орган не е доказал наличието на материалноправните предпоставки по чл. 206а, ал. 2 ЗМ за налагане на процесната обезпечителна мярка. Липсата на конкретни мотиви относно обезпечителната нужда пречатства както правото на защита на адресата на акта, така и осъществяването на ефективен съдебен контрол върху законосъобразността на административния акт. Поради това оспореното решение,

както и потвърденото с него постановление за налагане на обезпечителни мерки, следва да бъдат отменени като незаконосъобразни.

С оглед изхода на делото искането на жалбоподателя за присъждане на разноски следва да бъде уважено и в тежест на Агенция "Митници" да бъде възложено заплащането на сума в размер на 575,56 евро, от които 25,56 евро държавна такса за образуване и разглеждане на делото, и 550 евро адвокатско възнаграждение. Съдът намира възражението за прекомерност за неоснователно, тъй като договореното адвокатско възнаграждение не надхвърля разумния размер с оглед фактическата и правна сложност на делото, както и размерът, посочен в Наредба за възнаграждения за адвокатска работа по чл.7 ал.2 от същата, с включено ДДС.

Воден от горното, Административен съд София град, III отделение, 62 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № Р-45/32-34077/02.02.2026 г. на директора на Агенция "Митници", с което е потвърдено Постановление №100/06.01.2026 г., изменено с Постановление №100А/16.01.2026 г. на директора на ТД Митница В. при Агенция "Митници".

ОСЪЖДА Агенция "Митници" да заплати на „МИЛКИ ГРУП БИО“ ЕАД, ЕИК[ЕИК] с адрес: [населено място], п. к. 1113, район И., [улица], ет. 5, ап. 12, представлявано от П. Д. П., чрез адв. С. Ж., направените по делото разноски в размер на 575,56 (петстотин седемдесет и пет евро и петдесет и шест цента) евро.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 206б, ал. 6 ЗМ.